

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X, nar. X,**
státní příslušnost X,
zastoupen Sdružením pro integraci a migraci, o. p. s,
sídlem Havlíčkovo náměstí 2, Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2025, č. j. OAM-961/LE-LE05-LE05-NV-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2025, č. j. OAM-961/LE-LE05-LE05-NV-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný nepovolil žalobci vstup na území ČR na základě § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Doba, na níž se nepovoluje vstup žalobce na území ČR, byla stanovena do 27. 9. 2025.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce uvedl, že přicestoval do Prahy dne X linkou X s úmyslem vstoupit na území České republiky. Při hraniční kontrole se prokázal X cestovním dokladem a také povolením k pobytu vydaným Spolkovou republikou Německo s platností do 22. 2. 2026. Povolení k pobytu mu bylo policií odebráno s odůvodněním, že se již nejedná o povolení, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území Schengenského prostoru. Žalobci bylo sděleno, že ze Schengenského informačního systému vyplývá, že má zákaz vstupu na území Schengenu a že se může vrátit do Turecka. Žalobce se nejdříve dokladu nechtěl vzdát, neboť nebyl o záznamu v SIS informován ani si nebyl vědom toho, že jeho doklad pozbyl platnosti. Domníval se, že jeho pobytové oprávnění je nadále platné. Teprve v průběhu pobytu v přijímacím středisku obdržel žalobce na vědomí rozhodnutí Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky č. R. ze dne 15. 8. 2025, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba po kterou nemůže vstoupit na území členských států EU. Rozhodnutí bylo doručeno poštou na adresu jeho bydliště. K žalobci se dokument dostal až poté, co mu jej přeposlal jeho kamarád prostřednictvím aplikace WhatsApp. Z odůvodnění rozhodnutí o vyhoštění vyplývá, že žalobci sice byla doplňková ochrana zrušena, ale žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání. Rozhodnutí o vyhoštění zároveň potvrzuje, že toto odvolání nemá odkladný účinek. O záměru vyhoštění byl žalobce informován dopisem ze dne 16. 5. 2025, v němž se prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřil v tom smyslu, že dle jeho právního názoru nebylo možné v dané věci rozhodnutí o vyhoštění vydat. Žalobce poukázal na to, že je cizincem bez právního vzdělání, který se v komplexním řízení o zrušení doplňkové ochrany a následném vyhoštění neorientuje a využívá prostředku právní ochrany za pomoci právního zástupce. Není obvyklé, že žadatel o mezinárodní ochranu nemusí mít zcela jasnou představu o aktuálním právním stavu své žádosti nebo rozhodnutí. Navíc žalobce nezastíral, že jeho trestní minulost vedla ke komplikacím s jeho pobytovým statutem a tuto skutečnost nezamlčel ani při pohovoru se žalovaným. Tvrzení žalovaného, že se jej žalobce snažil vědomě oklamat se neopírá o konkrétní skutkové okolnosti a je spíše domněnkou žalovaného. Pokud žalovaný dále dovozuje účelovost žádosti o mezinárodní ochranu z toho, že byla podána až po odepření vstupu na území ČR, a zároveň poukazuje na záměr žalobce pokračovat dále v cestě do Německa, žalobce připomněl, že z rozhodovací praxe správních soudů vyplývá, že podání žádosti o mezinárodní ochranu nemusí nutně následovat okamžitě po vstupu na území bezpečné země. V tomto směru odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2023, č.j. 50 A 11/2023 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č.j. 1 Azs 119/2020-30. Nelze automaticky dovozovat účelovost žádosti o mezinárodní ochranu pouze z toho, že jí žalobce podal až po svém zadržení při hraniční kontrole. Právě v této souvislosti se žalobce totiž dozvěděl, že jeho německé pobytové oprávnění již definitivně pozbylo platnosti a že mu byl uložen zákaz vstupu na území členských států Schengenského prostoru. Je také přirozené, že žalobce směřoval do Německa, kde žije již od roku 2015, má zde vybudované sociální zázemí, ovládá jazyk a považuje tuto zemi za svůj domov. Skutečnost, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

se chtěl vrátit do prostředí, kde má dlouhodobé vazby, nelze bez dalšího vykládat jako úmysl vědomě porušovat právní předpisy. Jedná se o projev přirozené vazby na místo dlouhodobého pobytu. Žalobci rovněž nelze klást k tíži, že po ztrátě pobytového oprávnění využil zákonný nástroj – podání žádosti o mezinárodní ochranu. Z jeho pohledu totiž nadále přetrvávají důvody, které mu objektivně brání v návratu do země původu. Žalobce připomněl, že samotný fakt nelegálního vstupu nebo pobytu na území ČR nemůže být bez dalšího kvalifikován jako skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, včetně veřejného pořádku. V tomto směru odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č.j. 1 Azs 119/2020, ze dne 9. 3. 2017, č.j. 5 Azs 312/2016 a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Af 4/2010, č. 2420/2011 Sb. NSS ze dne 26. 7. 2011.

3. Dle žalovaného byly v případě žalobce naplněny důvody pro nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť je důvodné se domnívat, že by mohl v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Dle žalobce však žalovaný neprokázal, že by žalobce představoval hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu. K výkladu pojmu „veřejný pořádek“ v kontextu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu žalobce odkázal na rozsudek SDEU ve věci C-601/15 PPU, J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justice, ze dne 15. 2. 2016, ve kterém bylo konstatováno, že narušení veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti může – s ohledem na zásadu nezbytnosti – odůvodnit zajištění žadatele pouze tehdy, pokud jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo bezpečnosti dotčeného členského státu. Žalobce odkázal rovněž na rozsudek SDEU ve věci C-554/13 Z. Zh.v Staatssecretaris van Veiligheid en Justice and Staatssecretaris van Veiligheid en Justice v I. O., ze dne 11. 6. 2015, v němž bylo výslovně uvedeno, že ani pravomocné odsouzení cizince za trestní čin samo o sobě ještě neznamená, že taková osoba představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku. Zajišťovací opatření tedy nelze zakládat na obecném odkazu na veřejný pořádek, aniž by vnitrostátní orgány v každém jednotlivém případě prokázaly, že jednání dané osoby naplňuje konkrétní a individuálně hodnocené ohrožení, které odpovídá závažnosti zásahu do základních práv – zejména práva na osobní svobodu. V případě žadatelů o mezinárodní ochranu je nutné zachovat spravedlivou rovnováhu mezi ochranou veřejného pořádku a právem žadatele na svobodu. V kontextu tvrzení žalovaného je proto dle žalobce nezbytné posoudit, zda pravomocné odsouzení žalobce dosahuje takové intenzity, aby jeho individuální chování skutečně představovalo aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalobce byl dne 23. 10. 2023 odsouzen německým soudem k trestu odnětí svobody v délce 1 roku a 1 měsíce za trestný čin související s obchodováním s omamnými látkami. Výkon trestu byl odložen na zkušební dobu, což svědčí o tom, že soud neshledal jeho jednání natolik závažným, aby bylo nutné přistoupit k bezprostřednímu omezení jeho osobní svobody. Od spáchání tohoto trestného činu nedošlo k zahájení žádného nového trestního řízení či odsouzení žalobce, jak potvrzuje rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný uvedenou skutečnost – tedy dřívější odsouzení žalobce – bez individuálního posouzení považuje za dostatečný důvod pro jeho faktické zajištění v tranzitním prostoru letiště a zásah do jeho osobní svobody. Při hodnocení nebezpečnosti žalobce žalovaný nezohlednil časový odstup od jeho spáchání, chování žalobce po odsouzení a ani skutečnost, že trest odnětí svobody byl uložen podmíněně. Takový přístup je v rozporu s požadavkem individuálního posouzení, jak jej zdůrazňuje judikatura Soudního dvora EU i vnitrostátních správních soudů.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

4. K možnému uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalobce poukázal na to, že žalovaný zakládá své závěry o neúčinnosti zvláštních opatření na domněnce účelovosti jednání žalobce a na tvrzení o opakovaném porušování veřejného pořádku žalobce, má za to, že jeho dosavadní životní historii nelze vykládat jako důkaz systematického nerespektování právního řádu. Pravomocné odsouzení, na něž se žalovaný odvolává, nevedlo k omezení jeho osobní svobody. Za těchto okolností nelze dané odsouzení automaticky považovat za indikátor budoucí nespolehlivosti či za dostatečný důvod k vyloučení aplikace alternativních – mírnějších – opatření. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se omezil na formální posouzení situace žalobce, aniž by konkrétně zhodnotil, zda by v daném případě nebylo možné sledovaný účel dosáhnout pomoci zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, například povinností zdržovat se v určeném místě, pravidelně se hlásit příslušnému orgánu nebo jinou formu spolupráce se správními orgány.
5. Žalobce dále upozornil na podmínky v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně, které je situováno v uzavřeném suterénním prostoru letiště. Žadatelé o mezinárodní ochranu jsou zde drženi v prostorách bez přístupu denního světla, s nepřetržitým umělým osvětlením. Jedinou možností pobytu venku je malý betonový dvůr pro kuřáky, obehnaný vysokou zdí, kam proniká minimum přirozeného světla. Prostor je navíc vystaven silnému hluku z leteckého provozu, který je vnímatelný i v noci a narušuje spánek a psychický stav zajištěných osob. Tyto podmínky mají negativní dopad na duševní zdraví žadatelů, a proto je nezbytné, aby při rozhodování o omezení osobní svobody v tomto zařízení byl důsledně prováděn test proporcionality. Ten by měl zohlednit nejen samotný důvod zajištění, ale i vhodnost a přiměřenost prostředí, ve kterém má být omezení vykonáváno, a současně zvážit možnost uložení alternativních opatření.
6. Na základě uvedeného má žalobce za to, že žalovaný nesprávně a nedostatečně zhodnotil skutkový stav, na jehož základě vydal napadené rozhodnutí. V důsledku toho bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s ustanovením § 73 odst. 3 zákona o azylu, neboť žalobce nenaplnuje důvody pro nepovolení vstupu. Žalovaný měl žalobci bez dalšího umožnit vstup na území ČR. Žalovaný porušil ustanovení § 3 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby. Má za to, že argumentace předkládaná v žalobě nemůže s ohledem na zjištěný stav věci obstát. Zdůraznil, že žalobce si byl vědom, že mu v Německu udělená mezinárodní ochrana byla zrušena kvůli jeho odsouzení. Tuto skutečnost sám uvedl během poskytnutí údajů k žádosti, ač následně v pohovoru po konfrontaci se zjištěními ze systému SIS II tvrdil, že o jejím zrušení neví. Jeho nepodložené tvrzení, že při příletu do Prahy měl platné povolení k pobytu v Německu, které údajně předložil, je v rozporu se zjištěním Inspektorátu cizinecké policie. Žalovaný přitom obdržel objektivní informaci německého Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky o odnětí doplňkové ochrany žalobci dne 16. 5. 2025 a o povinnosti opustit území. Správní orgán srozumitelně a přezkoumatelně popsal skutečnosti, které jej vedly k závěru o důvodnosti domněnky, že by žalobce v případě povolení vstupu na území mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Poukázal na jeho pokus vstoupit na území ČR, aniž by k tomu disponoval vízem či pobytovým oprávněním, a to v rozporu se zákazem vstupu a pobytu uloženým mu v Německu. O mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy mu byl odepřen

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vstup na území právě pro absenci víza či pobytového oprávnění, ač si byl vědom možnosti a způsobu, jak takovou žádost podat. Žalovaný dále na základě záznamu v SIS II zohlednil, že žalobce byl na území SRN odsouzen pro drogovou trestnou činnost a dle německých orgánů představuje hrozbu pro veřejnou bezpečnost. Byť mu byl trest odnětí svobody uložen podmíněně, byla mu v SRN v důsledku zmíněného jednání odňata dříve udělená doplňková ochrana a byl povinen zemi opustit. Z žalobcových sdělení přitom vyplývá, že jeho cílem je přesto i nadále Německo. Správní orgán zcela důvodně shledal v jednání žalobce, spočívajícím v obchodování s drogami závažné porušování veřejného pořádku, mající za následek žalobcovo odsouzení, odnětí doplňkové ochrany a zákaz vstupu a pobytu na území EU. K porušování veřejného pořádku z jeho strany došlo i následně, když se žalobce pokusil neoprávněně vstoupit na území ČR, resp. EU v rozporu s rozhodnutím německých orgánů, jehož si musel být vědom. Správní orgán neshledal věrohodným jeho tvrzení o nevědomosti o povinnosti vycestovat, o zákazu vstupu a o předložení platného povolení k pobytu v SRN. Tato fakta nelze zpochybnit obsahem žalobní argumentace. Žalovaný dále uvedl, že se podrobně zabýval posouzením účinnosti alternativy uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a dostatečně a zřetelně postihl důvody, pro něž taková varianta v případě žalobce nepřichází v úvahu. V tomto směru žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K výhradám žalobce vůči prostředí v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně žalovaný uvedl, že jsou formulovány velmi obecně, bez jakékoli konkrétní vazby k jeho vlastní osobě. V této souvislosti poukázal na to, že z protokolu o poskytnutí údajů je zřejmé, že žalobce je zcela zdrav a nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby, nejedná se tedy o osobu vyloučenou z aplikace ustanovení § 73 odst. 3 zákona o azylu z důvodu její zranitelnosti.

8. Žalovaný dále soudu sdělil, že žalobci byl umožněn vstup na území v návaznosti na uplynutí doby, po kterou mu nebyl žalobou napadeným rozhodnutím vstup povolen ve smyslu § 73 odst. 4 zákona o azylu. Ta uplynula dne 27. 9. 2025, proto byl žalobce tohoto dne z Příjímacího střediska Praha – Ruzyně propuštěn. K transferu do určeného pobytového střediska se však nedostavil a místo jeho aktuálního pobytu není žalovanému známo. Dle žalovaného je namístě, aby soud k této skutečnosti přihlédl, zvážil další procesní kroky a posoudil, zda nedošlo k naplnění podmínek pro zastavení řízení podle § 33 zákona o azylu.
9. Předtím, než soud přistoupil k věcnému projednání žaloby, zabýval se k návrhu žalovaného tím, zda v daném případě jsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu. Při posuzování této otázky vycházel soud ze závěru vysloveného Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku ze dne 11. 6. 2024 č. j. 48 A 8/2024, dle kterého *Ustanovení § 33 písm. b) je součástí hlavy IV zákona o azylu, která nese název „Přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany soudem“.* Tím, co se rozumí rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany se opakovaně zabývala judikatura NSS, která dospěla k závěru, že jde o ta rozhodnutí, která jako rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vymezuje zákon o azylu [v nyní účinném znění v § 2 odst. 1 písm. e)], tj. rozhodnutí vydaná podle § 15 nebo 15a a rozhodnutí o udělení azylu, rozhodnutí o udělení, prodloužení nebo neprodloužení doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení včetně usnesení o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí nebo neodnětí azylu nebo doplňkové ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 Aps 5/2007-63, č. 1459/2008 Sb. NSS a usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014-69, č. 3181/2015 Sb. NSS). Z uvedeného zákonného výčtu i ze závěrů rozsudku NSS č. j. 9 Aps 5/2007-63 vyplývá, že rozhodnutí o nepovolení vstupu na území podle § 73 zákona o azylu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

není rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany, a proto na něj § 33 písm. b) zákona o azylu nedopadá.

10. S tímto názorem se soud ztotožnil a má za to, že podmínky pro zastavení řízení dle § 33 písm. b) zákona o azylu v projednávané věci splněny nebyly.

IV.

Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:
12. Žalobce přicestoval do Prahy dne X ve X hodin linkou X a měl v úmyslu vstoupit na území ČR. Při hraniční kontrole se prokázal svým X cestovním dokladem, nedisponoval však žádným vízem ani povolením k pobytu, které by jej opravňovalo ke vstupu na území. Z tohoto důvodu mu byl příslušníky Inspektorátu cizinecké policie Praha – Ruzyně policie ČR dne 29. 8. 2025 v 18:30 hod odepřen vstup na území ČR. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že k žalobci je veden záznam v Schengenském informačním systému (SIS II) jako ke státnímu příslušníkovi třetí země, na kterého se vztahuje rozhodnutí o navrácení vydané Spolkovou republikou Německo.
13. Následně dne 30. 8. 2025 v 11:45 hod požádal žalobce o mezinárodní ochranu v tranzitním letištním prostoru.
14. Z evropského systému Eurodac bylo dále k osobě žalobce zjištěno, že v roce 2015 požádal o mezinárodní ochranu v Německu a v roce 2017 mu byla mezinárodní ochrana udělena. Ze záznamu v SIS II vyplývá, že v Německu je k žalobci veden záznam pro drogovou trestnou činnost, že představuje hrozbu pro veřejnou bezpečnost, že se na něj vztahuje zákaz vstupu a pobytu na území Evropské unie a že z Německa dobrovolně vycestoval, když mu byla stanovena lhůta pro vycestování do dne 22. 9. 2025. Dále je z tohoto záznamu zřejmé, že v roce 2024 a 2025 bylo žalobci německými úřady vydáno dočasné povolení k pobytu.
15. Dne 4. 9. 2025 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl mimo jiné to, že je občanem X, Y národnosti, Z vyznání a že nemá žádné politické přesvědčení, nemá s politikou nic společného a o politiku se nezajímá. Popsal svou cestu z vlasti do ČR. Vysvětlil, že v roce 2015 v Německu žádal o mezinárodní ochranu, kterou získal, ale poté mu byla zrušena kvůli odsouzení. Prohlásil, že je zcela zdravý a nemá žádné zdravotní omezení ani zvláštní potřeby. Dále uvedl, že byl v Německu v roce 2022 odsouzený k podmíněnému trestu za obchodování s drogami. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že se nechce vrátit do X, že s bratrem odjeli, protože do jejich oblasti vstoupil D., a že nyní ji ovládají milice.
16. Při pohovoru dne 4. 9. 2025 žalobce uvedl, že cestovní doklad, s nímž přicestoval do ČR si bez problémů prostřednictvím jiné osoby vyřídil na ambasádě v Berlíně. Při hraniční kontrole při odjezdu i X neměl žádné problémy. K dotazu, jak se v X dostal do letadla do Prahy, když neměl žádné platné vízum žalobce uvedl, že měl pas a německé povolení k pobytu. K dotazu, co se s tímto dokladem stalo, žalobce uvedl, že mu ho tady v Praze odebrala policie. Ke sdělení, že dle Police ČR mu žádné německé povolení k pobytu odebráno nebylo žalobce na svém tvrzení, že mu byl doklad odebrán trval s tím, že mu bylo řečeno, že se musí vrátit do Turecka. Žalobce dále uvedl, že mu v Německu byla udělena mezinárodní ochrana, která stále trvá. Při konfrontaci se sdělením, která uvedl při poskytnutí údajů, že mezinárodní ochrana mu byla zrušena kvůli drogám, žalobce uvedl, že neuvedl, že by mu to bylo zrušeno. Ke sdělení, že dle vyjádření německého Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky byla žalobci doplňková

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ochrana zrušena dne 16. 5. 2025 a poté měl povinnost vycestovat žalobce uvedl, že mu to řekli až tady v Praze policisté, neví o tom, jestli to bylo zrušené, tak o tom nevěděl. K dotazu, jak měl upraven pobyt v Německu po zrušení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že v roce 2023 mu byl prodloužen o tři roky, tzn. do roku 2026, na základě toho bez problému odletěl z Berlína. Do X cestoval kvůli turistice a vidět rodiče. Zrovna dostal volno, tak využil tu možnost. V Kurdistanu nemá co dělat, neumí jazyk, nemá tam práci, v Německu má práci a všechno k dotazu, za co přesně byl v Německu odsouzen uvedl, že ho odsoudili za obchod s drogami, kdy při kontrole kdy s bratrem jeli autem policie zjistila, že měli u sebe několik gramů drogy, doma pak policii dali zbytek, jednalo se o speed, ketamin a kokain asi množství 20 gramů.

17. Dne 3. 9. 2025 obdržel správní orgán informaci německého Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky, z níž vyplývá, že žalobce v Německu požádal o mezinárodní ochranu dne 27. 6. 2016. Dne 4. 1. 2017 mu byla udělena doplňková ochrana, dne 16. 5. 2025 mu však byla doplňková ochrana odejmuta a byl povinen opustit území.
18. Z cestovního dokladu žalobce č. X bylo zjištěno, že žalobce z vlasti vycestoval letecky z E. v K. regionu na základě tohoto cestovního dokladu dne 29. 8. 2025, naposledy dle údajů v cestovním dokladu do X přicestoval opět letecky dne 31. 7. 2025.
19. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí, kterým rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území ČR podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu a podle § 73 odst. 4 téhož zákona stanovil dobu, na níž se nepovoluje žalobci vstup do 27. 9. 2025. Na základě výše uvedených skutečností dospěl žalovaný k závěru, že je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl v případě povolení vstupu představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Proto je nutné vést s ním řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. K uvedenému závěru dospěl žalovaný na základě skutečnosti, že žalobce přicestoval do ČR a pokusil se vstoupit na její území, ačkoliv k takovému vstupu není oprávněn, když nedisponuje žádným vízem či pobytovým oprávněním. Navíc se o to pokusil v rozporu se zákazem vstupu a pobytu, který mu byl uložen v Německu. Svou žádost o mezinárodní ochranu pak podal až poté, co mu byl odepřen vstup na území z důvodu absence víza či pobytového oprávnění. Je přitom zřejmé, že o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu věděl a byl mu znám i způsob, jakým to udělat, jelikož v minulosti již o mezinárodní ochranu žádal, konkrétně v Německu. Ze záznamu v SIS II je také patrné, že v minulosti se jmenovaný dopouštěl na území Německa drogové trestné činnosti a představuje hrozbu pro veřejnou bezpečnost. Žalobce v rámci své výpovědi sdělil, že byl v Německu odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce 1 roku za obchodování s drogami, konkrétně kokainu, speedu a ketaminu. Ze sdělení Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky vyplývá, že mezinárodní ochrana poskytovaná žalobci v Německu byla ukončena dne 16. 5. 2025 a žalobce měl povinnost zemi opustit. Zároveň z jeho výpovědi vyplynulo, že jeho cílem je Německo. Je tedy zřejmé, že veřejný pořádek žalobce porušoval již v minulosti a v takové míře, že to vedlo k jeho odsouzení k trestu odnětí svobody, byť podmíněně odloženému, a ke ztrátě jemu v Německu udělené doplňkové ochrany. Aby však Německo, jako členský stát EU vázaný evropským právem, mohlo přistoupit ke zrušení doplňkové ochrany žadateli z důvodu jeho trestné činnosti, muselo se jednat o natolik závažné kriminální jednání, že bylo vyhodnoceno jako vážný zločin ve smyslu článku 17 odst. 1 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011. Žalovaný s ohledem na uvedené shrnul, že žalobce se tedy již v minulosti dopustil jednání, které dosáhlo natolik závažné úrovně porušování veřejného pořádku, že za ně byl příslušným soudem odsouzen, byla mu odejmuta doplňková

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ochrana a následně mu byl zakázán vstup a pobyt na území Evropské unie, přičemž byl zároveň německými orgány označen za hrozbu pro veřejnou bezpečnost. Jednání, které lze bezesporu označit jako porušování veřejného pořádku, se dopustil i nyní, když se pokusil neoprávněně vstoupit na území ČR, potažmo Evropské unie v rozporu s rozhodnutím německých orgánů. Žalobce sice tvrdil, že o povinnosti vycestovat a zákazu vstupu nevěděl a že stále disponoval platným povolením k pobytu v Německu. Žalovaný však jeho tvrzení považuje za nevěrohodné. Žalobce totiž po příletu do Prahy dle informací Inspektorátu cizinecké policie Praha – Ruzyně ve skutečnosti žádné povolení k pobytu nepředložil a z tohoto důvodu mu také byl odepřen vstup na území. Žalobce se snažil také správní orgán oklamat, když tvrdil, že doplňková ochrana, která mu byla v Německu udělena, stále trvá, třebaže ta mu byla již dne 16. 5. 2025 odejmuta, jak plyne ze sdělení Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky. Této skutečnosti si navíc žalobce byl vědom, jak vyplynulo z jeho vyjádření v rámci poskytnutí údajů, k jeho žádosti, kdy uvedl, že mu byla zrušena kvůli jeho odsouzení, přestože při pohovoru tuto skutečnost popřel. Do ČR tedy žalobce zjevně přicestoval vědomě neoprávněně a následně se snažil správní orgán oklamat nepravdivými tvrzeními o trvání mezinárodní ochrany a o dispozici platným oprávněním k pobytu. V případě žalobce existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající v tom, že žalobce veřejný pořádek velmi závažným způsobem porušil a také v tom, že veřejný pořádek opakovaně porušuje i nyní, kdy se pokusil o nelegální vstup na území a správnímu orgánu v rámci azylového řízení uváděl minimálně v některých bodech vědomě nepravdivé skutečnosti. Ve svém jednání navíc patrně hodlá pokračovat, neboť jak vyplynulo z jeho výpovědi, chce pokračovat ve své cestě do Německa. Třeba, že pokus o nelegální vstup na území by sám o sobě nebyl dle judikaturního výkladu dostatečný pro konstatování hrozby pro veřejný pořádek, souhrn veškerých výše uvedených skutečností závěr, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, a má na něj, proto být vztaženo ustanovení § 73 odst. 2 písm. c) zákona o azylu, dle názoru žalovaného odůvodňuje. Žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal až poté, co jeho pokus dostat se na území ČR, potažmo Evropské unie, neuspěl a byl mu odepřen vstup. Přitom je zřejmé, že skutečnosti, které žalovaného dle jeho tvrzení vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, mu byly známy již před příjezdem do ČR a odepřením vstupu na území. Lze tedy dovodit, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal proto, aby obešel absenci oprávnění ke vstupu na území. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu v ČR se tedy jeví jako podaná účelově s cílem obejít jak zákonné podmínky pro vstup a pobyt cizinců na území, tak zákaz uložený příslušnými německými orgány a odepření vstupu uložené policií ČR a dostat se na území ČR, potažmo Schengenského prostoru, neboť by mu to jinak nebylo umožněno. Právní orgán dále poukázal na to, že žalobce nepřicestoval do ČR ze země, kde byl jakkoli ohrožen pronásledováním či vážnou újmu. Podáním žádosti o mezinárodní ochranu se tedy žalobce pokouší vynutit si vstup na území, k němuž by jinak nebyl oprávněn. O neúčinnosti zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu spočívajících v povinnosti zdržovat se v určeném pobytovém středisku nebo povinnosti se ve stanovené době osobně hlásit žalovanému, svědčí nejen v žalobcovo dosavadní systematické nerespektování právního řádu, za které byl v minulosti i soudně trestán, ale také jeho popsané účelové jednání, kdy se pokusil vědomě nelegálně vstoupit na území ČR, o mezinárodní ochranu požádal až po odepření vstupu na území a v rámci azylového řízení uváděl vědomě nepravdivé informace. Jeho jednání také vzhledem k tomu nesvědčí o tom, že by své zákonné povinnosti hodlal nyní respektovat. Z postupu žalobce je zřejmé, že o mezinárodní ochranu požádal ve snaze zajistit si vstup na území Evropské unie a dostat se nakonec do Německa, které přitom rozhodlo o jeho povinnosti opustit Evropskou

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

unii. Z uvedených skutečností je patrné, že žalobce své zákonné povinnosti obecně nerespektuje a neváhá porušovat právní normy. Žalobce rovněž není zranitelnou osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu. Maximální dobu, po kterou nemůže vstoupit na území ČR pak žalovaný určil podle § 73 odst. 4 zákona o azylu s ohledem na 4týdenní lhůtu pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, a vyhodnocení otázky, zda jde o žádost zjevně nedůvodnou nebo nepřipustnou. V případě, že by jeho žádost takto vyhodnocena byla, nebylo by na místě, aby žalobci vstup na území byl povolen, a správní orgány podle § 73 odst. 4 zákona o azylu oprávněně stanovenou lhůtu prodloužit.

V.

Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
21. Dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*
22. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
23. Dle § 74 odst. 1 zákona o azylu *ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.*
24. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*
25. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
26. Žalovaný ve věci žalobce rozhodl o nepovolení vstupu z důvodu dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť žalobce by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
27. Soud přisvědčuje žalobci, že nikoli každá skutečnost představuje dostatečný argument pro závěr o možnosti existence nebezpečí ohrožení veřejného pořádku či bezpečnosti, kdy

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

podstatné v tomto směru je, aby žalovaný zhodnotil všechny relevantní individuální skutečnosti daného případu, přičemž v tomto ohledu soud pochybení žalovaného neshledal.

28. V této souvislosti soud odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 45 A 16/2024-33 ze dne 30. 12. 2024, ve kterém tento soud poukázal na dosavadní závěry judikatury k nepovolení vstupu ve vztahu k důvodu možného nebezpečí pro veřejný pořádek a ve kterém mimo jiné uvedl:
29. *„Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 3 Azs 53/2012-41, konstatoval, že oproti § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kterým se zabýval rozšířený senát a který vyžaduje již realizované narušení veřejného pořádku závažným způsobem, „postačuje v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu „důvodná domněnka, že by (cizinec) mohl představovat (nikoli pouze závažné, nýbrž jakékoli) nebezpečí pro veřejný pořádek“. Jinými slovy, v případě § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu postačuje hrozba, či přesněji důvodná domněnka hrozby narušení veřejného pořádku, aniž by přitom zákon vyžadoval, aby šlo o hrozbu narušení „závažným způsobem“. Prostor pro správní úvahu je tedy v tomto případě ve srovnání s rozhodováním o správním vyhoštění výrazně větší, což je jistě odůvodněno potřebou urychleného rozhodování správního orgánu v řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti “ [zdůraznění doplněno; soud dodává, že tehdejší § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu byl obdobou nynějšího § 73 odst. 3 písm. c) téhož zákona].*
30. *Citovaný závěr připomněl Nejvyšší správní soud např. v nedávném rozsudku ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 29, a dodal, že možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevyklučuje ani dosavadní bezúhonnost. Je sice pravdou, že za určitých okolností nemusí být narušením veřejného pořádku ani samotné trestní odsouzení, tak tomu však bude zpravidla v případech nedbalostních trestných činů, trestných činů spáchaných před značně dlouhou dobou či dokonce zahlazených. Nelze naopak dovozovat, že by pro naplnění důvodné domněnky, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, muselo dojít ke spáchání trestného činu či by dokonce ke spáchání trestného činu musely přistoupit další přitěžující okolnosti. Takový požadavek z judikatury Nejvyššího správního soudu ani Soudního dvora nevyplývá. Podstatné je, aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince. To bylo v případě žalobce splněno.*
31. *Se žalobcem lze souhlasit potud, že pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (viz např. zmíněný rozsudek č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 31, nebo rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 27, či rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67). Je možné dát žalobci za pravdu též v tom, že takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území (viz např. č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 28).“*
32. Citované závěry jsou plně použitelné i v nyní řešené věci, kdy rovněž platí, že podstatné je, zda žalovaný zohlednil všechny individuální okolnosti případu.
33. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný spatřoval hrozbu pro bezpečnost či veřejný pořádek v kumulaci těchto skutečností: žalobce se pokusil vstoupit na území ČR, aniž by k tomu disponoval vízem či pobytovým oprávněním, a to v rozporu se zákazem vstupu a pobytu uloženým mu v Německu, o mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy mu byl odepřen vstup na území právě pro absenci víza či pobytového oprávnění, dle záznamu v SIS II byl žalobce na území SRN odsouzen pro drogovou trestnou činnost a byl mu byl trest

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odnětí svobody uložen podmíněně, byla mu v SRN v důsledku tohoto jednání odňata dříve udělená doplňková ochrana a byl povinen zemi opustit. Z žalobcových sdělení přitom vyplývá, že jeho cílem je přesto i nadále Německo.

34. Žalovaný shledal v jednání žalobce spočívajícím v obchodování s drogami (kokainem, speedem a ketaminem) závažné porušování veřejného pořádku, mající za následek žalobcovo odsouzení, odnětí doplňkové ochrany a zákaz vstupu a pobytu na území EU. Poukázal přitom na to, že aby Německo, jako členský stát EU vázaný evropským právem, mohlo přistoupit ke zrušení doplňkové ochrany žadateli z důvodu jeho trestné činnosti, muselo se jednat o natolik závažné kriminální jednání, které bylo vyhodnocené jako vážný zločin ve smyslu článku 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice. Za další porušení veřejného pořádku žalovaný považoval nynější snahu žalobce o vstup na území ČR bez oprávnění. Vzhledem k uvedeným skutečnostem dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť žalobce veřejný pořádek velmi závažně porušoval jak v minulosti, tak i nyní, kdy se pokusil o nelegální vstup na území a správnímu orgánu v rámci azylového řízení uváděl minimálně v určitých bodech vědomě nepravdivé informace.
35. Co se týká nelegálního vstupu na území lze přisvědčit žalobci v tom, že samotný nelegální vstup nepředstavuje dostatečně intenzivní důvod pro zajištění, resp. nemůže být sám o sobě důvodem pro nepovolení vstupu, neboť nejde o „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“, nicméně žalovaný vedle toho poukázal na další významné skutečnosti, a sice zejména na drogovou trestnou činnost, které se žalobce dopustil na území SRN, za kterou byl odsouzen, byť podmíněně, avšak svou závažností vedoucí k odnětí doplňkové ochrany a zákazu vstupu a pobytu na území EU.
36. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že drogová trestná činnost, které se žalobce na území SRN dopustil, představuje závažnou trestnou činnost a žalovaný dle názoru soudu postupoval v souladu se zákonem, kdy uvedenou trestnou činnost považoval za dostatečný argument pro nepovolení vstupu s tím, že tato představuje skutečné (žalobce byl odsouzen), aktuální (v roce 2023) a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek (vědomé porušení právních předpisů s deliktů i trestně právní odpovědností).
37. K žalobnímu tvrzení, že se žalobce při hraniční kontrole, kromě X cestovního dokladu, prokázal také povolením k pobytu vydaným v SRN platným do 22. 2. 2026, které mu bylo policií odebráno je třeba uvést, že se jedná o tvrzení zcela nepodložené, neodpovídající zjištěním učiněným příslušníky Inspektorátu cizinecké policie Praha – Ruzyně (formulář o odepření vstupu, protokol o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu). Tvrzení žalobce, že o povinnosti vycestovat a zákazu vstupu nevěděl a že stále disponuje platným povolením k pobytu považuje soud ve shodě s žalovaným za nevěrohodná. K tomuto závěru vede soud skutečnost, že sám žalobce během poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že mezinárodní ochrana udělená v Německu mu byla zrušena kvůli jeho odsouzení, ač následně v pohovoru po konfrontaci se zjištěními z informačního systému SIS II tvrdil, že o jeho zrušení neví. Právě v tomto jednání žalobce lze dle názoru soudu spatřovat snahu o uvedení vědomě nepravdivých informací. Žalovaný přitom vycházel z objektivních informací německého Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky o odnětí doplňkové ochrany žalobci dne 16. 5. 2025 a o povinnosti opustit území a rovněž z údajů zanesených v Schengenském informačním systému SIS II. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobce, že teprve v průběhu pobytu v přijímacím středisku obdržel na vědomí rozhodnutí Spolkového úřadu pro migraci a

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

uprchlíky ze dne 15. 8. 2025, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba po kterou nemůže vstoupit na území členských států EU. S ohledem na shora uvedené skutečnosti se soud ztotožnil rovněž se závěrem žalovaného ohledně účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu za účelem vynutit si vstup na území.

38. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení zákona o azylu, podmínkou rozhodnutí o nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit (resp. nepovolit vstup na území) žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a je-li uložení zvláštního opatření dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním o rozhodnutí o nepovolení vstupu podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době.
39. Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout výše uvedeného účelu mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.
40. Ke zvažování zvláštních opatření jako alternativy k nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 3 zákona o azylu je namíste důsledně zohlednit důvod nepovolení vstupu a pobytovou historii žadatele. Vždy je přitom třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38). Z citovaného usnesení dále vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto nepovolení vstupu cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl nepovolení vstupu na území.
41. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení žalovaného (srov. § 82 odst. 4 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel o mezinárodní ochranu po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a nelegálně setrval na území ČR, popřípadě jiných členských států EU. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2020, čj. 6 Azs 22/2020-19).
42. Soud ve shodě se žalovaným považuje za relevantní především předchozí konkrétní jednání žalobce, především dosavadní nerespektování právního řádu – drogovou trestnou činnost, za kterou byl soudně potrestán, vědomý nelegální pokus o vstup na území a uvádění vědomě nepravdivých informací v rámci azylového řízení. Na základě těchto skutečností se lze oprávněně domnívat, že by v případě povolení vstupu žalobce naplnil své úmysly a pokračoval by dále do Německa, které přitom rozhodlo o jeho povinnosti opustit území EU. Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

konkrétními argumenty. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný dostatečně zabýval posouzením účinnosti uložení zvláštních opatření, přičemž hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. V projednávané věci nevyšly najevo další okolnosti, které by naopak svědčily v prospěch účinnosti zvláštních opatření, které by byl žalovaný zvážít, ale neučinil tak. Posouzení této otázky žalovaným považuje soud proto vzhledem ke skutkovým okolnostem za dostatečné.

43. K výhradám žalobce vůči prostředí v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně je třeba uvést, že tyto jsou formulovány zcela obecně, bez jakékoli konkrétní vazby k osobě žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě zjištěných skutečností nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Z protokolu o poskytnutí údajů vyplývá, že žalobce je zcela zdrav a nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby, rovněž z výpovědi žalobce nevyplývaly okolnosti svědčící o jeho případné zranitelnosti. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný při svém rozhodování hodnotil schopnost pobytu žalobce v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně při současném posouzení účinnosti uložení zvláštních opatření.
44. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Namítané porušení uvedeného ustanovení zákona o azylu a rovněž ustanovení § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu soud neshledal.

VI.

Závěr a náklady řízení

45. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. října 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně